

ข้อผิดพลาดการใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายในภาษาจีน
ของผู้เรียนชาวไทย¹
Errors in Synonymous Adverb Use in Chinese Thai Learners

เบญญาทิพย์ สุภะกะลิน
Benyati Suphakalin
สาขาวิชาภาษาตะวันออก
Eastern Languages Department
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
Faculty of Humanities and Social Sciences
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
Khon Kaen University

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมาย และลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในปีการศึกษา 2557 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ผลการวิจัยพบว่า การเลือกใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ กลุ่ม 只、仅、仅仅 ลักษณะข้อผิดพลาดการใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายพบในระดับคำมากกว่าระดับประโยค คำที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ 不时 ข้อผิดพลาดการใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้ 1) การตกหล่นของคำหรือส่วนประกอบ (遗漏) แบ่งออก

¹ บทความวิจัยฉบับนี้เป็นผลการวิจัยจากโครงการวิจัยเรื่อง “ศึกษาการใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย” ซึ่งได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากโครงการพัฒนานักวิจัยใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ประจำปีงบประมาณ 2558

เป็นการตกหล่นของคำกริยา คำช่วยหลังคำกริยา คำประกอบร่วมท้ายประโยค (了、的) และคำกริยานุเคราะห์ 2) การเกินมาของคำหรือส่วนประกอบ (误加) เป็นการเกินมาของคำกริยาวิเศษณ์ และใช้ไม่ถูกต้องกับลักษณะประโยค 3) การแทนที่ผิดความหมาย (误代) ควรใช้คำอื่นแทนคำกริยาวิเศษณ์นั้น ๆ เข้าใจความหมายผิด ใช้คำผิดชนิด ใช้คำประกอบร่วม (不、没) ผิด และใช้ไม่ถูกต้องกับลักษณะประโยค 4) การเรียงลำดับคำหรือส่วนประกอบไม่ถูกต้อง (错序) นอกจากนี้พบว่าประเภทคำกริยาวิเศษณ์ที่เกิดข้อผิดพลาดมาก ได้แก่ คำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกอารมณ์ บอกเวลา บอกขอบเขต และบอกความถี่

คำสำคัญ: คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมาย ภาษาจีน ข้อผิดพลาด ผู้เรียนชาวไทย

Abstract

The main purposes of this study are to examine Chinese Thai learners' use of synonymous adverbs and to categorize types of synonymous adverbs errors produced by Chinese Thai learners. The participants of this study were 40 third year Thai learners majoring in Chinese, Faculty of Humanities and Social Sciences, Khon Kaen University, Academic Year 2014. The data were collected using a test and were analyzed for percentage. The results reveal that when selecting synonymous adverbs to complete sentences, the participants mainly made errors in 只、仅、仅仅. Regarding types of errors, the errors were commonly found at a word level, followed by a sentence level. The errors were mostly found in 不时. Four main types of errors produced by the learners included 1) missing of words or word parts (遗漏) (i.e., verbs, auxiliary words after verbs, auxiliary words at the end of the sentence 了、的 and auxiliary verbs), 2) unnecessary words or word parts (误加) (e.g., adverbs and misuse of adverbs in sentence), 3) wrong meaning substitution (误代) by using wrong and inappropriate adverbs, word meanings, types of word, misuse with 不、没 and misuse of adverbs in sentence, and 4) word order or incorrect elements (错序). In addition, it was found that errors frequently occurred with modal adverbs, adverbs of time, scope adverbs, and adverbs of frequency.

Keywords: synonymous adverbs, Chinese, errors, Thai learners

1. บทนำ

การเรียนการสอนด้านไวยากรณ์จีนจะพบปัญหาตั้งแต่ไวยากรณ์ระดับคำจนถึงระดับประโยค แม้ว่าโครงสร้างประโยคพื้นฐานในภาษาไทยและภาษาจีนเหมือนกัน ซึ่งประกอบด้วยประธาน กริยา กรรม แต่เมื่อมีส่วนขยาย ตำแหน่งการวางส่วนขยายจะมีความแตกต่างกัน โครงสร้างประโยคภาษาจีนจะนำส่วนขยายวางหน้าส่วนที่ถูกขยายเสมอ ในทางตรงกันข้ามภาษาไทยมักจะวางหลังคำหลักเสมอ เมื่อเรียนภาษาจีนระดับสูงขึ้นจะพบประโยคที่มีส่วนขยายมากขึ้น โดยเฉพาะในภาคแสดงหลักของประโยค ซึ่งคำที่ทำหน้าที่ขยายภาคแสดงหลักของประโยค คือ คำกริยวิเศษณ์ ประกอบกับภาษาจีนไม่มีการผันรูปเพื่อบอกกาล เมื่อต้องการบอกกาลจำเป็นต้องอาศัยคำกริยวิเศษณ์ ดังนั้นคำกริยวิเศษณ์ค่อนข้างมีความสำคัญ

นักวิชาการชาวจีนแบ่งประเภทคำกริยวิเศษณ์ได้ดังนี้ Hu Yushu (胡裕树, 1979) แบ่งคำกริยวิเศษณ์เป็น 6 ประเภท คือ บอกระดับ บอกลักษณะของกริยาอาการ และสภาพการณ์ บอกเวลาและความถี่ บอกขอบเขต บอกปฏิเสธ บอกอารมณ์ Huang Borong & Liao Xudong (黄伯荣 & 廖序东, 2007) แบ่งคำกริยวิเศษณ์เป็น 7 ประเภท คือ บอกระดับ บอกขอบเขต บอกเวลา บอกสถานที่ บอกยืนยันและปฏิเสธ บอกลักษณะของกริยาอาการและสภาพการณ์ วิธีการ บอกอารมณ์ Liu Yuehua, Pan Wenyu, & Gu Wei (刘月华, 潘文娱, & 故韡, 2001) แบ่งคำกริยวิเศษณ์เป็น 7 ประเภท คือ บอกเวลา บอกขอบเขต บอกการซ้ำ บอกระดับ บอกอารมณ์ บอกยืนยันและปฏิเสธ บอกลักษณะของกริยาอาการและสภาพการณ์ Lü Shuxiang (吕叔湘, 1999) แบ่งคำกริยวิเศษณ์เป็น 8 ประเภท คือ บอกขอบเขต บอกอารมณ์ บอกปฏิเสธ บอกเวลา บอกลักษณะของกริยาอาการและสภาพการณ์ บอกระดับ บอกสถานที่ บอกการถาม Zhang Yisheng (张谊生, 2000) แบ่งคำกริยวิเศษณ์เป็น 3 ประเภทหลัก ก่อน คือ คำกริยวิเศษณ์บอกการบรรยาย (คำกริยวิเศษณ์บอกลักษณะของกริยาอาการและสภาพการณ์) คำกริยวิเศษณ์บอกการจำกัด คำกริยวิเศษณ์บอกอารมณ์ ซึ่งคำกริยวิเศษณ์บอกการจำกัด แบ่งออกได้เป็น บอกการเชื่อม บอกเวลา บอกความถี่ บอกขอบเขต บอกระดับ บอกปฏิเสธ บอกการทำร่วมกัน บอกการซ้ำ เห็นได้ว่าการแบ่งประเภทคำกริยวิเศษณ์ของนักวิชาการชาวจีนค่อนข้างหลากหลายแต่ประเภทที่มี

ความเห็นตรงกัน คือ คำกริยาวิเศษณ์บอกขอบเขต บอกระดับ บอกการปฏิเสธ บอกเวลา บอกอารมณ์ นอกจากนี้คำกริยาวิเศษณ์คำเดียวกัน บางครั้งอาจถูกจัดอยู่ในประเภทที่ต่างกันตามหลักเกณฑ์การแบ่งประเภทของนักวิชาการชาวจีนแต่ละท่าน ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การแบ่งประเภทคำกริยาวิเศษณ์ของ Zhang Yisheng (张谊生, 2000) เป็นหลัก เนื่องจากนักวิชาการดังกล่าวมีผลงานวิจัยและหนังสือด้านคำกริยาวิเศษณ์จำนวนมาก ผู้วิจัยแบ่งประเภทคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายที่ปรากฏในหนังสือเรียน ได้เป็น 9 ประเภท ดังนี้ (1) บอกอารมณ์ (2) บอกเวลา (3) บอกความถี่ (4) บอกขอบเขต (5) บอกระดับ (6) บอกปฏิเสธ (7) บอกการทำร่วมกัน (8) บอกการซ้ำ (9) บอกลักษณะของกริยาอาการและสภาพการณ์สำหรับคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาไทย นิตยา กาญจนะวรรณ (2548) กล่าวว่า คำวิเศษณ์ คือ คำที่ทำหน้าที่ขยายความให้ชัดเจนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น แบ่งออกเป็น 2 พวก คือ คำวิเศษณ์ขยายคำนาม (คำคุณศัพท์) กับคำวิเศษณ์ขยายกริยาคุณศัพท์ หรือตัวเอง (คำกริยาวิเศษณ์) ทว่าคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาไทยไม่ได้มีการแบ่งประเภทอย่างละเอียดเหมือนภาษาจีน และถึงแม้ว่ามีคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาจีนที่มีลักษณะคล้ายคำภาษาไทย มีหน้าที่เหมือนกัน แต่บางครั้งตำแหน่งการวางมีความแตกต่างกัน และประกอบกับคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายในภาษาจีนมีจำนวนมาก หากผู้เรียนอาศัยวิธีการแปลเป็นคำภาษาไทยก็อาจเกิดข้อผิดพลาดได้ เนื่องจากคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายบางกลุ่มเมื่อแปลเป็นคำภาษาไทยจะมีคำแปลเพียงหนึ่งคำ

ผู้วิจัยได้ให้คำจำกัดความคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายในภาษาจีนดังนี้ คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมาย คือ คำกริยาวิเศษณ์ใด ๆ ที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกัน ทำนองเดียวกัน ตั้งแต่สองคำขึ้นไป ทำหน้าที่ขยายภาคแสดง เพื่อบอกอารมณ์ เวลา ความถี่ ขอบเขต ระดับ ปฏิเสธ การทำร่วมกัน การซ้ำ และลักษณะของกริยาอาการและสภาพการณ์ โดยคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายบางครั้งใช้แทนกันได้ บางครั้งใช้แทนกันไม่ได้แต่ความหมายที่สื่อออกมาไม่เหมือนกันเสียทีเดียว และบางครั้งก็ใช้แทนกันไม่ได้ ซึ่ง Sun Dejin (孙德金, 2006) กล่าวว่า คำไม่แท้เป็นสิ่งที่ยากในการเรียนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ มักจะพบข้อผิดพลาดในด้านนี้บ่อยๆ แม้ว่าเป็นผู้เรียนที่มีระดับทางภาษาสูงมากแล้วก็ตาม สาเหตุที่ผู้วิจัยคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมาย เนื่องจากคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายมีความหมายและการใช้

ที่ใกล้เคียงกันมาก ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากสำหรับการเรียนภาษา อาจส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความไม่แน่ใจว่าควรเลือกใช้คำใดให้เหมาะสมกับบริบทในประโยคมากที่สุดและเกิดข้อผิดพลาดได้ ซึ่ง Corder (1973 อ้างถึงใน อัจฉรา เฟื่องพาณิชย์, 2554) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับข้อผิดพลาดไว้ว่า “errors” คือ ข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นผู้ทำ โดยที่ “errors” นี้แสดงถึงคำพูดหรือข้อความที่อาจจะผิดทางด้านไวยากรณ์หรือทางด้านความหมาย กล่าวคือ ข้อความใดที่ไม่เป็นที่ยอมรับ (unacceptable) ของเจ้าของภาษาถือว่าเป็น “errors” หรือบางครั้ง “errors” อาจจะถูกมองไปถึงการที่ผู้เรียนพูดหรือเขียนไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ (inappropriate) ก็ได้ คำอีกคำหนึ่งที่ใช้เรียก “errors” คือ “breaches of the code” ซึ่งก็หมายถึงการทำผิดกฎเกณฑ์ภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ และในระหว่างที่ผู้เรียนทำความเข้าใจกฎเกณฑ์นั้น ๆ จึงมีโอกาที่จะพูดผิดหรือเขียนผิดได้

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยในอดีต พบว่ามีงานวิจัยและบทความที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำกริยาวิเศษณ์ในภาษาจีนของนักเรียนไทยหรือนักเรียนต่างชาติ เช่น งานวิจัยของ Li Jina (李吉娜, 2012) และ Shen Ye (申烨, 2013) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้และข้อผิดพลาดที่พบในการใช้คำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกเวลาของนักเรียนไทย พร้อมบอกสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดว่าส่วนใหญ่เกิดจากการได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ งานวิจัยของ Fang Longfeng (方龙凤, 2013) และ Liu Wen (刘雯, 2012) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้คำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกขอบเขตของนักเรียนต่างชาติ โดยมีการจัดลำดับการรับรู้และศึกษาลักษณะข้อผิดพลาด สำหรับงานวิจัยด้านคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายสามารถแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) ศึกษาเปรียบเทียบคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาจีนและคำภาษาไทยในลักษณะเดียวกันก่อน จากนั้นทำแบบสอบถามเพื่อใช้วิเคราะห์และศึกษาสาเหตุของข้อผิดพลาดของผู้เรียนชาวไทยในการใช้คำกริยาวิเศษณ์ พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางการจัดการเรียนการสอน ซึ่งได้แก่งานวิจัยของ Jaranya (2007) วิจัยเกี่ยวกับการใช้ “就、才” งานวิจัยของ Chen Xiongbian (陈雄辩, 2012) และ Ou Liping (欧丽萍, 2011) วิจัยเกี่ยวกับการใช้ “还、又、再” งานวิจัยของ Che Yiqun (车逸群, 2017) และ Wu Lingping (吴玲萍, 2015) วิจัยเกี่ยวกับการใช้ “不、没(有)、别” งานวิจัยของ

Wu Yue (吴越, 2013) Wu Yanyan (武妍妍, 2012) และ Yin Tingting (尹婷婷, 2017) วิจัยเกี่ยวกับการใช้ “不、没 (有)” ของผู้เรียนชาวไทย 2) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำกริยาวิเศษณ์จากแบบทดสอบ สรุปลักษณะข้อผิดพลาดที่พบและผลการวิจัยพบว่า สาเหตุของข้อผิดพลาดโดยส่วนใหญ่เกิดจากการได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ จากนั้นได้เสนอแนะแนวทางเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งได้แก่ งานวิจัยของ Liu Lijun (刘丽君, 2014) Ou Jinna (欧金娜, 2013) และ Zhu Jun (朱俊, 2015) วิจัยเกี่ยวกับการใช้ “不、没 (有)” งานวิจัยของ Li Maoshuai (李茂帅, 2016) วิจัยเกี่ยวกับการใช้ “很、真、太” งานวิจัยของ Wu Chunmei (吴春美, 2016) วิจัยเกี่ยวกับการใช้ “很、真” งานวิจัยของ Wang La (王腊, 2012) วิจัยเกี่ยวกับการใช้ “在、正在、正” และงานวิจัยของ Zhang Yan (张颜, 2011) วิจัยเกี่ยวกับการใช้ “又、再”

เห็นได้ว่างานวิจัยที่พบเป็นงานวิจัยคำกริยาวิเศษณ์เพื่อความหมายบางประเภท เลือคมามากเพียงบางกลุ่ม และส่วนใหญ่จะวิจัยเกี่ยวกับการใช้ “不、没 (有)” ผู้วิจัยเห็นว่าหากศึกษาการใช้คำกริยาวิเศษณ์เพื่อความหมายทุกประเภทที่ผู้เรียนเคยเรียน สามารถช่วยให้ทราบได้ว่าผู้เรียนจะเกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาวิเศษณ์เพื่อความหมายประเภทใดมากที่สุด สามารถนำผลจากการวิจัยมาพัฒนาการเรียนการสอนโดยลำดับความยากง่ายจากประเภทและกลุ่มคำกริยาวิเศษณ์เพื่อความหมายช่วยให้เข้าใจการใช้คำกริยาวิเศษณ์เพื่อความหมายของผู้เรียนและสิ่งที่ควรระมัดระวังในการใช้คำกริยาวิเศษณ์เพื่อความหมายมากขึ้น โดยงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้คำกริยาวิเศษณ์เพื่อความหมายของผู้เรียนชาวไทย และเพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาวิเศษณ์เพื่อความหมายในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย

2. วิธีการวิจัย

2.1 ประชากร

นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 40 คน ในปีการศึกษา 2557

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบทดสอบด้านคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายที่สร้างขึ้นมาเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยรวบรวมคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายจากหนังสือ 发展汉语 ระดับต้น 1 ระดับต้น 2 และระดับกลาง 1 จำนวน 3 เล่ม ซึ่งเป็นหนังสือที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนในรายวิชา ภาษาจีนขั้นต้น ภาษาจีนขั้นกลาง ภาษาจีนขั้นสูง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จากนั้นจับกลุ่มคำพ้องความหมาย โดยอ้างอิงจากหนังสือ 1700对近义词用法对比 จัดแยกประเภทคำกริยาวิเศษณ์ออกเป็น 9 ประเภทเพื่อออกแบบแบบทดสอบ โดยแบบทดสอบแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 การเลือกใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายให้ตรงกับบริบท โดยแบ่งคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายเป็น 30 กลุ่มตามกลุ่มคำพ้องความหมาย และใน 30 กลุ่มแบ่งออกเป็น 110 ข้อ ตอนที่ 2 การแต่งประโยคโดยใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายที่กำหนดให้ จำนวน 55 ข้อ จากนั้นเชิญผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตอนที่ 1 ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ของข้อคำถามทุกข้ออยู่ระหว่าง 0.60 – 1.00 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนัดหมายเวลากับกลุ่มประชากรเพื่อทำแบบทดสอบ เริ่มทำแบบทดสอบตอนที่ 1 ก่อน จากนั้นทำแบบทดสอบตอนที่ 2 โดยผู้วิจัยเป็นผู้คุมสอบ

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ได้จากการเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบตอนที่ 1 และแบบทดสอบตอนที่ 2 สำหรับแบบทดสอบตอนที่ 2 ตรวจสอบโดยผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญชาวจีนจากมหาวิทยาลัยเซาท์เวสต์ สาธารณรัฐประชาชนจีน รองศาสตราจารย์ ดร.Chen Rongjie โดยตกลงรูปแบบการตรวจและการให้คะแนนกันก่อน ค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter-Rater Reliability: IRR) โดยใช้ Pearson's correlation อยู่ในระดับ 0.997 จากนั้นนำข้อผิดพลาดจากแบบทดสอบทั้งสองตอนมาวิเคราะห์ว่า ประเภทและกลุ่มคำกริยาวิเศษณ์เพื่อความหมายใดพบข้อผิดพลาดมาก และแบ่งลักษณะข้อผิดพลาดโดยอ้างอิงตามนักวิชาการชาวจีน Qi Huyang (齐沪扬, 2005) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage)

2.5 ผลการวิจัย

ผลจากการวิเคราะห์การเลือกใช้คำกริยาวิเศษณ์เพื่อความหมายพบว่า คำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกขอบเขต คำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกอารมณ์ คำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกเวลา และคำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกความถี่ มีคำกริยาวิเศษณ์ที่ผู้เรียนตอบผิดเป็นจำนวนมาก โดยผู้วิจัยได้นำประโยคที่มีผู้เรียนตอบผิดมากกว่าร้อยละ 50 ขึ้นไปมาทำการวิเคราะห์

ตารางที่ 1 กลุ่มคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายที่ผู้เรียนตอบผิดมากกว่าร้อยละ 50 ขึ้นไป

แบบทดสอบ	คำตอบที่ถูกต้อง	คำตอบที่ผู้เรียนเลือกตอบ	ร้อยละที่ผู้เรียนตอบผิด	ลำดับ
(仅仅) 九个月，一幢摩天大楼拔地而起。	仅仅	只	55	1
		仅	30	
			85	
他俩见面不打招呼，（仿佛）谁也不认识谁。	仿佛	似乎	75	2
我不是（正在）吃饭，我是已经吃过饭了。	正在	在	37.5	2
		正	37.5	
			75	
早点起床，别（总是）迟到。	总是	常	52.5	2
		常常	22.5	
			75	
你（一定）不要把这件事说出来。	一定	肯定	72.5	3
这么大声音，（居然）你没有听见。	居然	竟然	70	4
跟过去一样，今年（还是）新稻种产量高。	还是	还 ₁	5	5
		仍然	62.5	
			67.5	
过了几天，心情（到底）平静下来了。	到底	毕竟	62.5	6
这件大衣（也）就一百多块钱。	也	都	60	7
尽管出了点问题，整个工程（总算）完成了。	总算	终于	52.5	8

จากตารางที่ 1 สามารถวิเคราะห์ผลโดยสรุปได้ดังนี้

จากตารางมีกลุ่มคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายที่ผู้เรียนตอบผิดมากกว่าร้อยละ 50 ขึ้นไป จำนวน 10 กลุ่ม ประเภทคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมาย 4 ประเภท ได้แก่ ประเภทบอกขอบเขต บอกอารมณ์ บอกเวลา และบอกความถี่ ผู้เรียนตอบผิดมากที่สุด ได้แก่ กลุ่ม只、仅、仅仅 ซึ่งอยู่ในประเภทบอกขอบเขต รองลงมา มีทั้งหมด 3 กลุ่ม คือ กลุ่ม 仿佛、似乎 ประเภทบอกอารมณ์ กลุ่ม 正在、在、正 ประเภทบอกเวลา และกลุ่ม 总、常常、常 ประเภทบอกความถี่ และกลุ่ม 一定、肯定 ประเภทบอกอารมณ์ ตามลำดับ ประโยคที่พบข้อผิดพลาดมีลักษณะดังนี้ (1) ประโยคที่คำกริยาวิเศษณ์ขยายคำหรือวลีอื่นๆ ที่ไม่ใช่คำกริยาหรือคำคุณศัพท์ (2) ประโยคที่มีการแสดงอารมณ์ความรู้สึก เช่น การเน้นย้ำหรือบอกอย่างอ้อม ๆ (3) ด้านความหมาย

ที่ต้องการสื่อสารออกมา เช่น ความหมายเชิงอุปมาอุปไมย ความหมายที่บอกกาลในอนาคตกหรือกาลในอดีต (4) ด้านรูปประโยค เช่น ประโยคคำสั่ง ประโยคคำถาม (5) ด้านตำแหน่งการวาง

ข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาวิเศษณ์เพื่อความหมายแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ข้อผิดพลาดการใช้คำกริยาวิเศษณ์ระดับคำ และข้อผิดพลาดการใช้คำกริยาวิเศษณ์ระดับประโยค ซึ่งทั้ง 2 ด้าน สามารถแบ่งเป็นหัวข้อย่อยตามลักษณะข้อผิดพลาดที่พบดังนี้

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของข้อผิดพลาดการใช้คำกริยาวิเศษณ์ระดับคำ

副词	ข้อผิดพลาดระดับคำ								จำนวนประโยคที่ผิดพลาด	ร้อยละ
	ใช้คำอื่นแทนคำกริยาวิเศษณ์นั้น ๆ	ใช้คำกริยาหรือคำช่วยหลังคำกริยาผิด	ไม่ควรใช้คำกริยาวิเศษณ์	เข้าใจความหมายผิด	ใช้คำผิดชนิด	ใช้คำประกอบร่วมท้ายประโยค (了、的) ผิด	ใช้คำกริยานุเคราะห์ผิด	ใช้คำประกอบร่วม (不、没) ผิด		
时间	30	70	22	17	21	11	3	2	176	35.27
语气	58	24	43	2	9	7	5	5	153	30.66
频率	17	7	0	21	0	1	1	0	47	9.42
范围	26	2	4	9	0	0	0	0	41	8.22
情态	12	2	7	0	4	0	0	0	25	5.01
程度	2	4	1	5	1	11	0	0	24	4.81
否定	6	2	0	0	5	0	3	0	16	3.21
协同	4	2	0	0	5	0	0	0	11	2.2
重复	0	0	6	0	0	0	0	0	6	1.2
รวม	155	113	83	54	45	30	12	7	499	
ร้อยละ	31.06	22.65	16.63	10.82	9.02	6.01	2.41	1.4		100

จากตารางที่ 2 สามารถอธิบายผลได้ดังนี้

ข้อผิดพลาดการใช้คำกริยาวิเศษณ์ระดับคำ จะพิจารณาจากระดับคำว่านำคำกริยาวิเศษณ์ที่กำหนดให้ไปใช้ร่วมกับคำในบริบทได้ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่

ประเภทคำกริยาวิเศษณ์ที่พบข้อผิดพลาดในระดับคำจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ได้แก่ คำกริยาวิเศษณ์บอกเวลา คำกริยาวิเศษณ์บอกอารมณ์ คำกริยาวิเศษณ์บอกความถี่ คำกริยาวิเศษณ์บอกขอบเขต คำกริยาวิเศษณ์บอกลักษณะของกริยาอาการและสภาพการณ์ คำกริยาวิเศษณ์บอกระดับ คำกริยาวิเศษณ์บอกปฏิเสธ คำกริยาวิเศษณ์บอกการทำร่วมกัน และคำกริยาวิเศษณ์บอกการซ้ำ ตามลำดับ

ลักษณะข้อผิดพลาดในระดับคำจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ได้แก่ ใช้คำอื่นแทนคำกริยาวิเศษณ์นั้น ๆ ใช้คำกริยาหรือคำช่วยหลังคำกริยาผิด ไม่ควรใช้คำกริยาวิเศษณ์เข้าใจความหมายผิด ใช้คำผิดชนิด ใช้คำประกอบร่วมท้ายประโยค (了、的) ผิด ใช้คำกริยานุเคราะห์ผิด ใช้คำประกอบร่วม (不、没) ผิด ตามลำดับ โดยลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ ใช้คำอื่นแทนคำกริยาวิเศษณ์ นั้น ๆ เมื่อพิจารณาจากประโยคที่ผู้เรียนแต่งพบว่า บริบทในประโยคที่ผู้เรียนแต่งไม่ควรใช้คำกริยาวิเศษณ์ที่กำหนดให้ ซึ่งควรใช้คำกริยาวิเศษณ์ที่มีความหมายพ้องในกลุ่มเดียวกันหรือคำกริยาวิเศษณ์อื่น ๆ แทน เช่น ผู้เรียนแต่งประโยคว่า 你看这个树，它的样子似乎像一个苹果。Zhang Bin (张斌, 2001) กล่าวว่า ด้านหลัง 似乎 ไม่สามารถใช้ในการเปรียบเทียบ อุปมาอุปไมย ดังนั้นควรใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายในกลุ่มเดียวกันคือ 仿佛 จากการวิจัยพบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดประเภทนี้พบในคำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกอารมณ์มากที่สุด

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของข้อผิดพลาดการใช้คำกริยวิเศษณ์ระดับประโยค

副词	ข้อผิดพลาดระดับประโยค				จำนวนประโยค ที่ผิดพลาด	ร้อยละ
	การเรียงลำดับ คำ	ใช้ไม่ถูกต้องกับลักษณะประโยค				
		ประโยคคำถาม	ประโยค คาดคะเน	ประโยค เปรียบเทียบ		
语气	57	3	3	0	63	61.17
时间	18	1	0	0	19	18.45
范围	6	0	0	0	6	5.83
重复	5	0	0	0	5	4.85
频率	3	1	0	0	4	3.88
协同	3	0	0	0	3	2.91
程度	0	0	0	1	1	0.97
否定	1	0	0	0	1	0.97
情态	1	0	0	0	1	0.97
รวม	94	5	3	1	103	
ร้อยละ	91.26	4.86	2.91	0.97		100

จากตารางที่ 3 สามารถอธิบายผลได้ดังนี้

ข้อผิดพลาดการใช้คำกริยวิเศษณ์ระดับประโยค จะพิจารณาจากการเรียงลำดับคำ และการนำคำกริยวิเศษณ์ไปใช้กับลักษณะประโยคต่าง ๆ ว่าเหมาะสมหรือไม่ ดิยู ศรีนราวัฒน์ (2559) กล่าวว่า ความรู้ในภาษาที่เราใช้อยู่ไม่น่าใช้รู้เพียงแค่ ‘คำ’ ที่ใช้ในภาษาเท่านั้น หากแต่ยังต้องรู้ถึงระเบียบในภาษาที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของคำต่าง ๆ ที่ประกอบกันเข้าเป็นหน่วยที่ใหญ่กว่าคำ คือ ‘หน่วยวลี’ และ ‘ประโยค’

ประเภทคำกริยวิเศษณ์ที่พบข้อผิดพลาดในระดับประโยคจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ได้แก่ คำกริยวิเศษณ์บอกอารมณ์ คำกริยวิเศษณ์บอกเวลา คำกริยวิเศษณ์บอกขอบเขต คำกริยวิเศษณ์บอกการซ้ำ คำกริยวิเศษณ์บอกความถี่ คำกริยวิเศษณ์บอกการทำร่วมกัน คำกริยวิเศษณ์บอกระดับ คำกริยวิเศษณ์บอกปฏิเสธ และคำกริยวิเศษณ์บอกลักษณะของกริยาอาการและสภาพการณ์ ตามลำดับ

ลักษณะข้อผิดพลาดในระดับประโยคจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ได้แก่ การเรียงลำดับคำ การใช้ไม่ถูกต้องกับลักษณะประโยคคำถาม ประโยคคาดคะเน และประโยคเปรียบเทียบ ตามลำดับ ลักษณะข้อผิดพลาดระดับประโยคที่พบมากที่สุด คือ การเรียง

ลำดับคำ เมื่อพิจารณาจากประโยคที่ผู้เรียนแต่งพบว่า บางประโยคมีการเรียงลำดับคำผิด ซึ่ง Huang Borong & Liao Xudong (黄伯荣 & 廖旭东, 2007) กล่าวว่า คำกริยวิเศษณ์สามารถเป็นคำขยายภาคแสดงหลัก โดยที่คำกริยวิเศษณ์บอกระดับ 很、极 ยังสามารถทำหน้าที่เป็นคำเสริมภาคแสดงหลักได้ สำหรับตำแหน่งการวางเมื่อทำหน้าที่ขยายภาคแสดงหลัก คำกริยวิเศษณ์หนึ่งพยางค์และสองพยางค์จะอยู่ในตำแหน่งหน้าภาคแสดงหลัก หลังประธาน คำกริยวิเศษณ์สองพยางค์จำนวนหนึ่งยังสามารถวางหน้าประธานได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับการใช้ในสถานการณ์ที่ต่างกัน จากงานวิจัยพบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดประเภทนี้พบในคำกริยวิเศษณ์ประเภทบอกอารมณ์มากที่สุด เนื่องจากคำภาษาไทยในลักษณะเดียวกันสามารถวางหน้าประโยคได้ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วคำกริยวิเศษณ์ในภาษาจีนส่วนมากจะวางหน้าคำกริยา และหากแปลคำกริยวิเศษณ์ดังกล่าวเป็นภาษาไทย คำหรือวลีภาษาไทยที่มีลักษณะเดียวกันในด้านตำแหน่งการวางบางครั้งวางตำแหน่งด้านหน้าประธานของประโยคได้ ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้เรียนวางคำกริยวิเศษณ์ดังกล่าวในตำแหน่งที่ไม่ถูกต้อง

จากลักษณะข้อผิดพลาดการใช้คำกริยวิเศษณ์ที่พบทั้งในระดับคำและระดับประโยค สามารถจัดหมวดหมู่ข้อผิดพลาดอย่างมีระบบตามลักษณะความคล้ายคลึงกันของข้อผิดพลาดในแต่ละข้อ ผู้วิจัยแบ่งข้อผิดพลาดโดยอ้างอิงนักวิชาการชาวจีน Qi Huyang (齐沪扬, 2005) ได้ดังนี้ 1) การตกหล่นของคำหรือส่วนประกอบ (遗漏) 2) การเกินมาของคำหรือส่วนประกอบ (误加) 3) การแทนที่ผิดความหมาย (误代) 4) การเรียงลำดับคำหรือส่วนประกอบไม่ถูกต้อง (错序)

1) การตกหล่นของคำหรือส่วนประกอบ (遗漏) หมายถึง ในด้านคำได้ตกหล่นบางส่วนประกอบที่ควรมี งานวิจัยพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการตกหล่นในระดับคำ ดังนี้

(1) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการตกหล่นของคำกริยา

เมื่อใช้คำกริยวิเศษณ์มาขยายภาคแสดงหลักจะต้องใช้คำกริยาให้เหมาะสม จากตัวอย่างประโยคพบว่า บางประโยคขาดภาคแสดงหลัก เช่น

ประโยคที่ผิด 你很美 仿佛一个美丽的公主。

ประโยคที่ถูก 你很美，仿佛是一个美丽的公主。

Lü Shuxiang (吕叔湘, 1999) กล่าวว่า โดยปกติ 仿佛 จะวางหน้าคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ ไม่สามารถวางหน้าคำนามเพื่อขยายคำนามได้โดยตรง หากต้องการใช้รูปประโยคดังกล่าว ต้องใช้โครงสร้างประโยค “仿佛 + 是 + คำนาม” ซึ่งคำภาษาไทยในลักษณะเดียวกันของคำว่า 仿佛 คือ คล้าย ซึ่งเป็นคำกริยา

(2) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการตกหล่นของคำช่วยหลังคำกริยา

เมื่อใช้คำกริยาวิเศษณ์มาขยายภาคแสดงหลัก บางครั้งคำกริยาวิเศษณ์บางคำก็ควรใช้คำช่วยด้านหลังภาคแสดงหลักให้เหมาะสม เพราะคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาจีนบางคำมีคำช่วยที่ใช้คู่กัน จากแบบทดสอบพบประโยคที่ขาดคำช่วยด้านหลังคำกริยาที่ใช้คู่กับคำกริยาวิเศษณ์นั้น ๆ เช่น

ประโยคที่ผิด 我曾经去法国。

ประโยคที่ถูก 我曾经去过法国。

Lü Shuxiang (吕叔湘, 1999) กล่าวว่า คำกริยาที่อยู่หลัง曾经 โดยทั่วไปแล้วจะตามด้วย 过 Liu Yuehua และคณะ (刘月华等著, 2001) กล่าวว่า คำกริยาหรือกริยาวลีที่ด้านหน้าใช้曾经 ด้านหลังมักจะมีคำกริยาที่แสดงถึงประสบการณ์ 过 ประกอบเป็น “曾经 + 动词 + 过” ซึ่งคำภาษาไทยในลักษณะเดียวกันของคำว่า 曾经 คือ เคย ซึ่งสามารถใช้ได้โดยไม่ต้องมีคำช่วยหลังคำกริยาหลัก

(3) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการตกหล่นของคำประกอบรวมท้ายประโยค (了、的)

คำกริยาวิเศษณ์บางคำมีคำช่วยท้ายประโยคที่ใช้คู่กัน และหากนำคำกริยาวิเศษณ์นั้นมาขยายภาคแสดงหลักของประโยค จะต้องใช้คำช่วยที่คู่กันให้เหมาะสม เช่น

ประโยคที่ผิด 我已经是他的女朋友。

ประโยคที่ถูก 我已经是他的女朋友了。

คำกริยาวิเศษณ์ 已经 โดยทั่วไปแล้วจะใช้กับคำช่วย了 เพื่อบอกถึงสถานการณ์ที่เกิดการเปลี่ยนแปลงและดำเนินต่อ

(4) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการตกหล่นของคำกริยานุเคราะห์

คำกริยาวิเศษณ์ภาษาจีนบางคำสามารถขยายภาคแสดงหลักที่มีคำกริยานุเคราะห์ขยายอยู่แล้วได้ คำกริยานุเคราะห์ดังกล่าว เช่น 要、会、能 เป็นต้น แต่พบว่า

มีบางประโยคที่ควรมีคำกริยาอนุเคราะห์ แต่ผู้เรียนไม่ได้ใช้คำกริยาอนุเคราะห์นั้น เช่น

ประโยคที่ผิด 如果你认真学习，你一定考过。

ประโยคที่ถูก 如果你认真学习，你一定能（会）考过。

ความแน่นอนที่จะเกิดขึ้นของ 一定 มีความคาดคะเนในการเกิดขึ้นแน่นอนน้อยกว่า 肯定 ดังนั้นหลัง 一定 ควรมีคำกริยาอนุเคราะห์ 能、会 ซึ่งเป็นการบอกการคาดคะเนว่าจะเกิดขึ้นได้ 2) การเกินมาของคำหรือส่วนประกอบ (误加) หมายถึง ในขณะที่ไม่ควรใช้คำบางคำ หรือส่วนประกอบของประโยคบางส่วน แต่ได้ใช้คำหรือส่วนประกอบเหล่านี้ งานวิจัยพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเกินมาทั้งในระดับคำและระดับประโยค ดังนี้

(1) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเกินมาของคำกริยวิเศษณ์

หากพิจารณาจากด้านความหมาย บางประโยคไม่ควรใช้คำกริยวิเศษณ์พ้องความหมาย เช่น การบอกความหมายที่เป็นสิ่งที่เป็นความจริง

ประโยคที่ผิด 那些恐龙总算是爬行动物。

ประโยคที่ถูก 那些恐龙是爬行动物。

ในประโยคนี้เป็นประโยคที่บรรยายสิ่งที่เป็นความจริง คือ บอกชนิดของไดโนเสาร์ว่าเป็นสัตว์เลื้อยคลาน ไม่ควรใช้คำกริยวิเศษณ์บอกอารมณ์มาขยายภาคแสดง

(2) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำกริยวิเศษณ์ไม่ถูกกับลักษณะประโยค งานวิจัยพบข้อผิดพลาดที่ใช้ไม่ถูกกับลักษณะของประโยคเปรียบเทียบ เช่น

ประโยคที่ผิด 非洲比泰国挺热的，不知他们怎么活着。

ประโยคที่ถูก 非洲比泰国热，不知他们怎么活。

คำกริยวิเศษณ์บอกระดับมาก 挺 ไม่สามารถใช้ในประโยคเปรียบเทียบได้ เพราะในการเปรียบเทียบสามารถสื่อได้ว่าสิ่งใดมีระดับมากกว่าสิ่งใดอยู่แล้ว

3) การแทนที่ผิดความหมาย (误代) หมายถึง ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกใช้โครงสร้างที่มี 2 รูปแบบหรือมากกว่า โดยเลือกใช้ไม่เหมาะสมกับบริบท งานวิจัยพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทนที่ผิดความหมายในระดับคำและระดับประโยค ดังนี้

(1) ใช้คำอื่นแทนคำกริยาวิเศษณ์นั้น ๆ

การใช้คำกริยาวิเศษณ์เพื่อความหมายหรือคำกริยาวิเศษณ์อื่นแทนคำกริยาวิเศษณ์นั้น ๆ โดยขึ้นอยู่กับบริบทและความหมายของประโยคว่าควรใช้คำหรือวลีใดเพื่อความเหมาะสมที่สุด เช่น

ประโยคที่ผิด 这件事我特意感兴趣。

ประโยคที่ถูก 这件事我特别感兴趣。

Lü Shuxiang (吕叔湘, 1999) กล่าวว่า 特意 โดยทั่วไปใช้ในประโยคที่มีคำกริยาสองคำและวางหน้าคำกริยาตัวแรก ซึ่งประโยคที่ผู้เรียนแต่งมานั้น 特意 ขยาย感兴趣 ซึ่งเป็นคำกริยาคำเดียว และเป็นคำกริยาเกี่ยวกับสภาพจิตใจ ดังนั้นควรใช้特别

(2) เข้าใจความหมายผิด

ผู้เรียนเข้าใจความหมายคำกริยาวิเศษณ์ผิด เนื่องจากคำกริยาวิเศษณ์นั้น ๆ เป็นการนำคำที่มีความหมายมาประสมกัน หากผู้เรียนแปลความหมายในแต่ละคำตามที่เคยได้เรียนมา จะส่งผลให้การใช้ผิดพลาดเนื่องจากเข้าใจความหมายผิด เช่น

ประโยคที่ผิด 他不时吃早饭。(เขาไม่ค่อยกินข้าวเช้า)

ประโยคที่ผิด 我生病了，他不时来看我。(ฉันป่วย เขาไม่มีเวลามาเยี่ยม)

ผู้เรียนเข้าใจความหมายผิด เนื่องจากคำว่า 不 ในภาษาจีนแปลว่า ไม่ และ 时 แปลว่า เวลา ความหมาย 不时 คือ บ่อย ๆ ไม่ใช่ ไม่ค่อยหรือไม่มีเวลา

(3) ใช้คำผิดชนิด

สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำผิดชนิด เกิดจากการที่คำกริยาวิเศษณ์นั้น ๆ สามารถเป็นคำชนิดอื่นได้อีก เมื่อชนิดของคำต่างกัน หน้าที่ในประโยคและความหมายก็มีความแตกต่าง เช่น 在 เป็นได้ทั้งคำกริยาวิเศษณ์ กริยา และบุพบท จากตัวอย่างประโยคผู้เรียนใช้เป็นคำชนิดอื่น ไม่ใช่คำกริยาวิเศษณ์ ดังนี้

a) 在 เป็นได้ทั้งคำกริยาวิเศษณ์ คำกริยา และคำบุพบท

ใช้เป็นคำกริยา เช่น

大家在车上。

ใช้เป็นคำบุพบท เช่น

他每天都在网吧上网。

b) 千万 เป็นคำกริยาวิเศษณ์ หมายถึง จักต้อง แต่จากตัวอย่างประโยคที่ผู้เรียนแต่งประโยคมา ได้ใช้ 千万 เป็นคำบอกจำนวน เนื่องจาก 千 หมายถึง หลักพัน 万 หมายถึง หลักหมื่น ทำให้เกิดการเข้าใจผิดและนำไปใช้เป็นคำบอกจำนวนแทน เช่น

ประโยคที่ผิด 千万的人让他感到不高兴。

ประโยคที่ถูก 成千上万的人让他感到不高兴。

c) 一起 นอกจากเป็นคำกริยาวิเศษณ์แล้ว ยังสามารถเป็นคำนามได้ ซึ่งตัวอย่างประโยคที่ผู้เรียนแต่งประโยคมา ได้ใช้ 一起 เป็นคำนาม เช่น
我们不能永远在一起。

(4) การใช้คำประกอบร่วม (不、没) ผิด

คำกริยาวิเศษณ์บอกปฏิเสธที่ใช้บ่อยในภาษาจีนคือ 不 หรือ 没 ซึ่งการใช้ 不 หรือ 没 พร้อมคำกริยาวิเศษณ์บางคำจะต้องพิจารณาว่ากริยาวิเศษณ์นั้นควรใช้กับ 不 หรือ 没 Lü Shuxiang (吕叔湘, 1999) กล่าวว่า 不 เป็นการปฏิเสธโดยเกิดจากอติวิสัยสามารถใช้ได้ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต แต่ 没 เป็นการปฏิเสธที่เกิดจากภววิสัยใช้เฉพาะอดีต ปัจจุบัน ไม่สามารถกับสิ่งที่ในอนาคตได้ เช่น

ประโยคที่ผิด 我差点儿不毕业了。

ประโยคที่ถูก 我差点儿没毕业。

คำกริยาวิเศษณ์บอกปฏิเสธของ 差点儿 คือ 没 ไม่ใช่ 不 เนื่องจากเป็นสิ่งที่เกิดจากภววิสัย

ประโยคที่ผิด 从我在孔敬住的, 我没曾去 Central。

ประโยคที่ถูก 从我来孔敬到现在, 我不曾去过Central。

คำกริยาวิเศษณ์บอกปฏิเสธของ 曾 คือ 不 ไม่ใช่ 没 เนื่องจากเป็นสิ่งที่เกิดจากอติวิสัย

(5) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำกริยาวิเศษณ์ไม่ถูกต้องกับลักษณะประโยค เช่น

a) ประโยคคำถาม

ประโยคที่ผิด 你毕竟想跟我说什么事情？

ประโยคที่ถูก 你到底想跟我说什么？

Lü Shuxiang (吕叔湘, 1999) กล่าวว่า 到底 ใช้ในประโยคคำถาม ดังนั้น
ตัวอย่างประโยคเป็นประโยคคำถาม จึงใช้ได้เพียง 到底 เท่านั้น

b) ประโยคคาดคะเน

คำกริยาวิเศษณ์บางคำไม่สามารถใช้ในรูปประโยคคาดคะเนได้ เช่น

ประโยคที่ผิด 你这么聪明，这次考试毕竟获得第一名，不要担心。

ประโยคที่ถูก 你这么聪明，这次考试肯定获得第一名，不要担心。

Lü Shuxiang (吕叔湘, 1999) 毕竟 จะใช้ในประโยคที่เกิดขึ้นแล้วและเป็นจริง
เท่านั้น ซึ่งจากประโยคข้างต้นเนื้อหาเป็นการคาดคะเนสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น แต่เน้นย้ำว่า
สามารถทำสิ่งนั้นได้แน่นอน ควรใช้ 肯定 แทน

4) การเรียงลำดับคำหรือส่วนประกอบไม่ถูกต้อง (错序)

ตำแหน่งของคำศัพท์หรือส่วนประกอบในประโยคไม่เหมาะสม จากการวิจัยพบ
ว่าข้อผิดพลาดด้านนี้ ส่วนใหญ่พบในคำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกอารมณ์ งานวิจัยพบ
ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงลำดับคำหรือส่วนประกอบไม่ถูกต้องในระดับประโยค
เช่น

ประโยคที่ผิด 我以为他不同意，竟然他同意了。

ประโยคที่ถูก 我以为他不同意，他竟然同意了。

Yang Jizhou & Jia Yongfen (杨继洲 & 贾永芬, 2005) กล่าวว่า ด้านหน้า
竟然 สามารถมีประธานได้ เนื่องจากคำกริยาวิเศษณ์ภาษาไทยในลักษณะเดียวกัน
สามารถวางหน้าประโยคได้ แต่คำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกอารมณ์ในภาษาจีน จะมี
บางคำเท่านั้นที่สามารถวางหน้าประโยคได้ อาจส่งผลให้ผู้เรียนชาวไทยวางคำกริยา
วิเศษณ์ดังกล่าวในตำแหน่งหน้าประโยค

3. สรุปและอภิปรายผล

คำกริยาวิเศษณ์เป็นคำที่มีความหมายค่อนข้างเป็นนามธรรม ผู้เรียนจะต้องอาศัยบริบทในการพิจารณาใช้คำให้เหมาะสม ซึ่งคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายเมื่อนำไปใช้จะเกี่ยวข้องกับปัจจัยที่หลากหลาย เช่น ด้านอรรถศาสตร์ วัจนปฏิบัติศาสตร์ วากยสัมพันธ์ เป็นต้น โดยผลการวิจัยจากการเลือกใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายให้ตรงกับบริบท พบว่ากลุ่มที่ผิดมากที่สุด คือ กลุ่ม 只、仅、仅仅 ซึ่งบางครั้งมีการนำไปใช้ที่แตกต่างกัน ดังนั้นจะต้องพิจารณาจากคำที่ปรากฏร่วมในบริบท และคำกลุ่มนี้เมื่อแปลเป็นคำภาษาไทยมีความหมายเหมือนกัน ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Liu Wen (刘雯, 2012) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้คำกริยาวิเศษณ์บอกการจำกัดขอบเขต “只、光、单、仅” ของนักเรียนต่างชาติ และพบว่า 仅 เป็นคำที่รับรู้ได้ยากและพบข้อผิดพลาดในการนำไปใช้มากที่สุด นอกจากนี้ผลวิจัยของ Fang Longfeng (方龙凤, 2013) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้คำกริยาวิเศษณ์บอกขอบเขตของนักเรียนต่างชาติ พบว่า 仅、仅仅 เป็นคำที่พบข้อผิดพลาดมากเช่นกัน

ผลจากการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดจากการแต่งประโยคโดยใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายที่กำหนดให้ สามารถแบ่งลักษณะข้อผิดพลาดเป็นสองด้าน คือ ข้อผิดพลาดการใช้คำกริยาวิเศษณ์ระดับคำ และข้อผิดพลาดการใช้คำกริยาวิเศษณ์ระดับประโยค โดยข้อผิดพลาดส่วนใหญ่พบในระดับคำ คำที่ใช้ผิดมากที่สุด คือ 不时 จากงานวิจัยของ Shen Ye (申烨, 2013) ที่วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเรียนรับรู้คำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกเวลาของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาจีนขั้นสูง พบว่า 不时 เป็นคำหนึ่งที่ผู้เรียนหลีกเลี่ยงการใช้ ซึ่งการหลีกเลี่ยงอาจมาจากสาเหตุที่ผู้เรียนไม่เข้าใจความหมายและการนำไปใช้ที่ถูกต้อง ทั้งนี้จากลักษณะข้อผิดพลาดที่พบ ผู้วิจัยจัดหมวดหมู่ข้อผิดพลาดตามลักษณะความคล้ายคลึงกันของข้อผิดพลาดได้ 4 ลักษณะ ดังนี้ 1) การตกหล่นของคำหรือส่วนประกอบ (遗漏) แบ่งออกเป็น การตกหล่นของคำกริยา คำช่วยหลังคำกริยา คำประกอบร่วมท้ายประโยค (了、的) และคำกริยานุเคราะห์ 2) การเกินมาของคำหรือส่วนประกอบ (误加) เป็นการเกินมาของคำกริยาวิเศษณ์และใช้ไม่ถูกต้องกับลักษณะประโยค 3) การแทนที่ผิดความหมาย (误代) ควรใช้คำอื่นแทนคำกริยาวิเศษณ์นั้น ๆ เข้าใจความหมายผิด ใช้คำผิดชนิด ใช้คำประกอบร่วม (不、没)

ผิด และใช้ไม่ถูกต้องกับลักษณะประโยค 4) การเรียงลำดับคำหรือส่วนประกอบไม่ถูกต้อง (错序)

จากข้อผิดพลาดที่พบ เมื่อมองในภาพรวมเห็นได้ว่า คำกริยาวิเศษณ์ที่พบ ข้อผิดพลาดมากตรงกันเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ คำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกอารมณ์ บอกเวลา บอกขอบเขต และบอกความถี่ ซึ่งคำกริยาวิเศษณ์ประเภทดังกล่าวเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากสำหรับผู้เรียน การจำเพียงความหมายอย่างเดียวไม่สามารถช่วยให้เข้าใจ และนำไปใช้ได้ทั้งหมด ต้องอาศัยการนำไปใช้กับบริบทในรูปแบบต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างของคำในแต่ละกลุ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตจากข้อผิดพลาดที่พบ ถ้าหากพิจารณาจาก ลำดับการรับรู้ภาษาเป้าหมาย จะพบข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในกลุ่มคำที่เรียนในชั้นปี 1 ทั้งหมด และที่เรียนต่างชั้นปีกัน โดยเป็นชั้นปี 2 และ 3 เป็นส่วนใหญ่ สาเหตุของข้อผิดพลาดแบ่งออกเป็น 1) การถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาแม่ (母语负迁移 “negative transfer of native language”) Liu Xun (刘询, 2007) กล่าวว่า ในขณะที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกฎเกณฑ์ของภาษาเป้าหมาย จึงทำได้เพียงแค่อาศัยความรู้จากภาษาแม่สำหรับผู้เรียนในระดับต้น เห็นได้ว่า คำในกลุ่ม “常、常常、总是” “还、还是、仍然” และ “在、正、正在” ต่างเป็นกลุ่มที่มีคำพ้องความหมายมากกว่าสองคำ เป็นคำที่เรียนในชั้นปี 1 จัดอยู่ในการเรียนระดับต้น และพบข้อผิดพลาดในการนำไปใช้มาก ซึ่งสัมพันธ์กับผลวิจัยของ Li Jina (李吉娜, 2012) ที่พบว่าคำกริยาวิเศษณ์ในสามกลุ่มข้างต้น โดยยกเว้นคำว่า 仍然 มีข้อผิดพลาดในการใช้ที่สูงมากเช่นกัน Liu Xun (刘询, 2007) กล่าวว่า ภาษาที่หนึ่งมีผลกระทบอย่างเห็นได้ชัดในด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ของภาษาที่สอง หากผู้เรียนใช้ความรู้จากภาษาแม่มาใช้ในการเรียนภาษาเป้าหมายก็จะมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Li Jina (李吉娜, 2012) และ Wang La (王腊, 2012) ที่สรุปสาเหตุหลักของการเกิดข้อผิดพลาดในกลุ่ม “在、正、正在” ว่ามาจากการถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาแม่ 2) การถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาเป้าหมาย (目的语知识负迁移 “negative transfer of target language”) ซึ่ง Liu Xun (刘询, 2007) กล่าวว่า ผู้เรียนนำความรู้ในภาษาเป้าหมายที่ยังมีจำกัดและไม่มากพอ ใช้วิธีอนุมานเปรียบเทียบกับมาใช้ในปรากฏการณ์ทางภาษาใหม่ ๆ ในภาษาเป้าหมายอย่างไม่

ถูกต้อง ก่อให้เกิดข้อผิดพลาด โดยที่เรียกได้ชื่ออย่างว่า 过渡概括 “over-generalization” หรือ 过度泛化 พบว่าเมื่อเรียนถึงระดับกลาง ระดับสูง ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาเป้าหมาย จะค่อย ๆ เพิ่มขึ้น อาจเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากขั้นตอนของหลักเกณฑ์ภายใน (内化规则) ของผู้เรียน สาเหตุของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาเป้าหมายมีค่อนข้างมาก โดยมีการรับรู้คำหนึ่งก่อน จากนั้นเรียนคำพ้องความหมายในกลุ่มเดียวกันอีกคำหนึ่งในขั้นถัดมา โดยผู้เรียนนำความรู้ในภาษาเป้าหมายเดิมที่ยังมีจำกัด ใช้การอนุมานเปรียบเทียบกับคำศัพท์ที่ได้รับรู้ภายหลัง ซึ่งสอดคล้องกับสาเหตุข้อผิดพลาดการถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาเป้าหมาย จากการวิจัยเห็นได้ว่าคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายที่พบข้อผิดพลาดสูงสุดมีสาเหตุของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาเป้าหมาย แต่ทั้งนี้ยังไม่สามารถสรุปสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดได้อย่างแน่ชัดโดยต้องทำการศึกษาเพิ่มเติมต่อไป

4. ข้อเสนอแนะ

1) ข้อเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอน

(1) คำกริยาวิเศษณ์มีความหมายค่อนข้างเป็นนามธรรม นอกจากการบอกความหมายและตำแหน่งการวาง ควรเน้นย้ำข้อแตกต่างในการนำไปใช้ร่วมกับบริบทที่แตกต่างกัน โดยเริ่มสอนจากคำในระดับง่ายก่อน ทั้งนี้สามารถอ้างอิงระดับของคำศัพท์จากหนังสือ 汉语水平词汇与汉字等级大纲

(2) หากมีคำกริยาวิเศษณ์อื่น ๆ ที่มีความหมายพ้องกับคำกริยาวิเศษณ์นั้น ๆ อธิบายความเหมือนและความต่างระหว่างคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายในแต่ละคู่ทั้งในด้านความหมายและ ตำแหน่งการวาง การนำไปใช้ร่วมกับคำในบริบท การนำไปใช้ในรูปแบบต่าง ๆ เป็นต้น โดยผู้สอนต้องยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ โดยเฉพาะคำกริยาวิเศษณ์ประเภทบอกอารมณ์ บอกเวลา บอกขอบเขต และบอกความถี่ ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่ามีข้อผิดพลาดค่อนข้างมาก

(3) ให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ สามารถสรุปกฎเกณฑ์เบื้องต้นในการนำคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายไปใช้ได้อย่างถูกต้องด้วยตนเอง

(4) ผู้สอนกำหนดบริบทให้ผู้เรียนฝึกใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายให้เหมาะสมตามบริบทของประโยค ผู้สอนตรวจสอบความถูกต้องและอธิบายคำตอบให้ผู้เรียนเข้าใจ

(5) ให้ผู้เรียนฝึกแต่งประโยค โดยวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบจากประโยคที่นักศึกษาแต่ง แก้ไขและอธิบายข้อผิดพลาดให้ผู้เรียนเข้าใจ ทั้งนี้สามารถหาสาเหตุจากข้อผิดพลาดที่พบเหมือนกันได้

2) ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

(1) ศึกษาสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดในการนำคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายไปใช้

(2) ศึกษาเปรียบเทียบคำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายในภาษาจีนและภาษาไทย

เอกสารอ้างอิง

- தியு சரீனராஜ்மன். (பரணாகார). (2559). *ภาษาและภาษาศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิตยา กาญจนะวรรณ. (2548). *การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อัจฉรา เฟ่งพานิช. (2554). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Jaranya Wichaiprasertsri. (2007). *A comparative study of adverbs “JIU” and “CAI” in Mandarin Chinese and their Thai equivalents*. Thesis (M.A.), Chulalongkorn University.
- 车逸群. (2017). 泰国学生习得汉语否定副词“不”“没”“别”的偏误分析——以曼谷 Chanhunbamphen 中学为例. (未出版之硕士论文), 郑州大学, 郑州市.
- 陈雄辩. (2012). 汉语副词“还”、“再”、“又”与泰语相关词语对比分析及相关偏误研究. (未出版之硕士论文), 复旦大学, 上海市.

- 方龙凤. (2013). 留学生限定性范围副词的习得研究. (未出版之硕士论文), 南京师范大学, 南京市.
- 国家汉语水平考试委员会办公室考试中心. (2001). 汉语水平词汇与汉字等级大纲. 北京: 经济科学出版社.
- 胡裕树. (1979). 现代汉语 (修订本). 上海: 上海教育出版社.
- 黄伯荣 & 廖序东. (主编). (2007). 现代汉语 (增订四版). 北京: 高等教育出版社.
- 李吉娜. (2012). 泰国学生汉语时间副词的习得调查与偏误分析. (未出版之硕士论文), 山东大学, 济南市.
- 李茂帅. (2016). 泰国学生学习汉语程度副词“很”“真”与“太”的偏误分析与教学研究. (未出版之硕士论文), 江苏师范大学, 徐州市.
- 刘丽君. (2014). 泰国学生习得否定副词“不”、“没(有)”的偏误分析. (未出版之硕士论文), 吉林大学, 长春市.
- 刘雯. (2012). 外国留学生限定性范围副词的习得研究. (未出版之硕士论文), 华中师范大学, 武汉市.
- 刘询. (2007). 对外汉语教育引论. 北京: 北京语言大学出版社.
- 刘月华, 潘文娱, & 故鞞. (2001). 实用现代汉语语法 (增订本). 北京: 商务印书馆.
- 吕叔湘. (主编). (1999). 现代汉语八百词 (增订本). 北京: 商务印书馆.
- 欧金娜. (2013). 泰国学生习得汉语否定副词“不”和“没有”偏误研究——以兰拍帕尼皇家大学中文系学生为例. (未出版之硕士论文), 广西大学, 南宁市.
- 欧丽萍. (2011). 汉语副词“还、又、再”与泰语“อีก”和其他对应词语比较研究及偏误分析. (未出版之硕士论文), 浙江大学, 杭州市.
- 齐沪扬. (主编). (2005). 对外汉语教学语法. 上海: 复旦大学出版社.
- 荣继华. (2012). 发展汉语初级综合I (第二版). 北京: 北京语言大学出版社.

- 申烨. (2013). 泰国学生汉语时间副词状语习得研究. (未出版之硕士论文), 云南师范大学, 昆明市.
- 孙德金. (主编). (2006). 对外汉语语法及语法教学研究. 北京: 商务印书馆.
- 王腊. (2012). 泰国学生汉语副词“在”、“正在”与“正”习得研究. (未出版之硕士论文), 湖南师范大学, 长沙市.
- 吴春美. (2016). “很”“真”的习得研究. (未出版之硕士论文), 湖南师范大学, 长沙市.
- 吴玲萍. (2015). 泰国学生“不”、“没有”和“别”的习得偏误研究. (未出版之硕士论文), 陕西师范大学, 西安市.
- 吴越. (2013). 浅析“不”和“没”在对泰汉语教学中的偏误与教学方法. (未出版之硕士论文), 四川师范大学, 成都市.
- 武妍妍. (2012). 否定副词“不”、“没”的比较研究及对外汉语教学策略——以泰国学生为例. (未出版之硕士论文), 吉林大学, 长春市.
- 徐桂梅. (2012). 发展汉语初级综合II (第二版). 北京: 北京语言大学出版社.
- 徐桂梅, 崔娜, & 牟云峰. (2011). 发展汉语中级综合I (第二版). 北京: 北京语言大学出版社.
- 杨继洲 & 贾永芬. (2005). 1700 对近义词语用法对比. 北京: 北京语言大学出版社.
- 尹婷婷. (2017). 论“不”和“没”的汉泰差异及教学策略. 现代商贸工业. 20, 136-138.
- 张斌. (主编). (2001). 现代汉语虚词词典. 北京: 商务印书馆.
- 张颜. (2011). 泰国学生使用副词“又”、“再”的偏误分析——以泰国玛哈萨拉坎大学中文专业本科生为例. (未出版之硕士论文), 广西民族大学, 南宁市.
- 张谊生. (2000). 现代汉语副词研究. 上海: 学林出版社.
- 朱俊. (2015). 泰国中学生否定副词“不”和“没”习得考察及教学对策. (未出版之硕士论文), 湖南师范大学, 长沙市.